

Нѣкой Леонтій философъ Аѳинейски, като
идеши да умрѣ, раздѣли сичко-то си иманіе на
двама-та си сѣнове. Дъщеря му що се думаше
Аѳинея, плачаше при бащинѣ-тѣ си главѣ, и
думаше: Отче мой, Леонтіе! мене какво ос-
тавяшъ? Отговори баща ѳ: дъщеря моя! Тебе
Богъ е далъ хубость, а азъ съмъ те научилъ
мѣдрость и философиѣ, пази и ты почетъ и чи-
стотѣ; чи нека ти бѣде зло. Това се е случи-
ло. Аѳинеса, като имаше хубость, мѣдрость и
чистотѣ, сподобисе да стана на славнаго Теоодо-
сія II-го царя царица.

Друга дѣвойка попыта баща си, що ѳ о-
ставя за наслѣдство? Отговори баща ѳ: дъще-
ро моя! ако си памятна, ще си добрѣ; ако ли
си почтенна, почетъ е по славно, защо за него
се полакомятъ добри-тѣ человекѣ. Най добро-
то що може да остави единъ родителъ на ча-
да-та си е разумъ и почетъ.

Не се весели съ красота-та на чада-та си,
а печалисе на безуміе-то имъ; за това ги нака-
звай и често поучавай, че една Чьрногорка що
е сторѣла на сына си, който бѣше отишелъ на
бой, и като предалъ дружинѣ-тѣ си: майка му
безъ да мисли, зе му пушкѣ-тѣ удари го, и
дума: умри, сѣнко! като не живѣешъ както
трѣба, не трѣба да живѣешъ.

